

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAFIER, DAVID

Buddha, Casanova și cu mine : o karmă cu peripeții /

David Safier ; trad.: Rebeca Geiger ;

red.: Liviu Dascălu. – București :

Philobia, 2012

ISBN 978-606-93275-2-4

I. Geiger, Rebeca (trad.)

II. Dascălu, Liviu (red.)

821.112.2-31=135.1

BAD KARMA

DAVID SAFIER

Copyright © 2007 by Rowohlt Taschenbuch Verlag

BUDDHA, CASANOVA ȘI CU MINE

O KARMĂ CU PERIPEȚII

DAVID SAFIER

ISBN 978-606-93275-2-4

© 2012 – Editura PHILOBIA

internet: www.philobia.com

e-mail: contact@philobia.com

+40 746 49 25 59 (RO)

+33 625 51 13 24 (FR)

Editor: Bianca Biagini

Redactor-șef: Liviu Dascălu

Redactor: Liviu Dascălu

Traducere: Rebeca Geiger

Corector: Dorina Oprea

DTP: Petronella Andrei

Cap limpede: Raluca Bibiri

Coperta: Cătălin Furtună

David Safier

Buddha, Casanova și cu mine

O karmă cu peripeții

Traducere din limba germană
de Rebeca Geiger

philobia

1

Ziua în care am murit n-a fost tocmai distractivă. Nu doar din cauza morții mele. Asta a prins de-abia locul al șaselea în clasamentul celor mai proaste momente ale zilei. Pe al cincilea e momentul în care Lilly, uitându-se la mine cu ochii cârpiți de somn, m-a întrebat:

— Mami, de ce nu vrei să rămâi azi acasă? E ziua mea!

La această întrebare mi-a venit să-i zic: „Dacă știam acum cinci ani că gala Premiilor de televiziune o să pice când e ziua ta de naștere, te aduceam pe lume mai repede. Prin cezariană!”.

În schimb, i-am spus încetișor:

— Îmi pare rău, n-am ce să fac.

Lilly începu să-și ronțăie cu tristețe mâneca de la pijama. Nu puteam să mai îndur scena, așa că am recurs imediat la o propoziție magică, cea care aduce întotdeauna zâmbetul pe chipul unui copil trist:

— Nu vrei să vezi cadoul de ziua ta?

Nici eu nu-l văzusem încă. A trebuit să-l las pe Alex să-l ia, pentru că eu, cu atâta treabă la redacție, n-am mai avut timp pentru cumpărături de luni de zile. Dar nici nu le duceam dorul. Mă enervează la culme să-mi pierd vremea în rând la supermarket. Iar pentru toate lucrurile frumoase din viață, de la haine și pantofi până la cosmetice, nici nu era nevoie să merg la cumpărături: le primeam gratis de la cele mai mari firme, fiindcă eram Kim Lange, moderatoarea talk show-ului politic cu cea mai mare audiență din Germania. Nu degeaba revista „Gala” mă inclusese în categoria „cele mai bine îmbrăcate femei de treizeci de ani”. E drept, altă revistă mondenă

foarte cunoscută m-a descris, deloc măgulitor, drept „o brunetă durdulie cu pulpe groase”. Eram în război cu revista respectivă pentru că le interzisese să publice poze cu familia mea.

— Ia te uită pe cine avem aici! O domnișorică minunată, care vrea cadoul, am strigat eu din casă.

Iar din grădină s-a auzit:

— Păi, atunci, minunata domnișoară ar trebui să iasă până afară.

Am luat de mână copilul, care nu mai avea răbdare, și i-am spus să-și pună papucii.

— Nu vreau! s-a burzului Lilly.

— Ai să răcești! am avertizat-o eu.

— Nici ieri n-am răcit. Și nici atunci n-am avut papuci.

Ce era să mai zic, copilul dovedea formidabile aptitudini logice precoc. În clipa următoare, Lilly a zbughit-o în picioarele goale prin grădina care strălucea în roua dimineții.

Am ieșit afară, după ea, și am tras adânc aer în piept. Se simțea miros de primăvară. M-am bucurat pentru a nu știu câta oară, cu uimire și mândrie amestecate, că puteam să-i ofer fiicei mele o asemenea casă în Potsdam, cu o grădină imensă. Eu, care copilărisem într-un bloc de prefabricate din Berlin, unde aveam și noi pe balcon un fel de grădină: trei ghivece de flori în care plantam mușcate, panseluțe și mucuri de țigară.

Alex o aștepta pe Lilly lângă o cușcă pe care o meșterise chiar el pentru un porcușor de Guineea. La cei treizeci și trei de ani, arăta încă al naibii de bine, o versiune mai tânără a lui Brad Pitt, dar fără privirea aceea galeșă. Înfățișarea lui m-ar fi dat pe spate și acum, dacă lucrurile ar mai fi funcționat între noi. Din păcate, însă, în acel moment, viitorul relației noastre se prefigura precum cel al Uniunii Sovietice în 1989. Și era la fel de stabilă.

Alex nu se împăca deloc cu gândul că e însurat cu o femeie de succes și nici eu cu ideea că trăiesc cu un casnic frustrat, pe zi ce trece mai sictirit de vorbele mămicilor din parc: „Vai, ce extraordinaaaaar, un bărbat care are grijă de copil, în loc să alerge după carieră!!!”.

Prin urmare, discuțiile dintre noi începeau cu replici de genul „Pentru tine, slujba contează mai mult decât cuplul nostru” și se terminau cu „Kim, dacă arunci cu farfuria aia, ai încurcat-o!”.

Înainte măcar, după asemenea scene, urma sexul de împăcare. Acum însă, nu mai făcuserăm sex de trei luni. Și era păcat, având în vedere că partidele noastre oscilau între „normal” și „fantastic”. Iar asta însemna ceva deoarece, cu bărbații de dinaintea lui Alex, sexul nu prea fusese prilej de valuri mexicane interioare.

— Uite-ți cadoul, domnișorico, arată Alex zâmbind spre micul rozător din cușcă.

— Un porcușor de Guineea! strigă încântată Lilly.

Iar eu am completat în gând, îngrozită:

„O purcică de Guineea borțoasă!”.

În timp ce Lilly se bucura de animăluțul ei, l-am luat deoparte pe Alex.

— Animalul ăla mai are un pic și se înmulțește!

— Nu, Kim, e doar un pic mai grasuț, a încercat el să mă liniștească.

— De unde-l ai?

— De la o fermă de animale non-profit, a răspuns el arțăgos.

— De ce nu l-ai cumpărat de la un magazin *normal* de animale?

— Pentru că animalele de acolo sunt la fel de surmenate mintal ca și indivizii din emisiunea ta.

Poc! Drept la țintă. Am tras aer adânc în piept, m-am uitat la ceas și am spus cu voce apăsată:

— N-au trecut nici măcar treizeci de secunde.

— Cum, adică, nici măcar treizeci de secunde? Ce vrei să spui? întrebă Alex iritat.

— N-ai stat de vorbă cu mine nici măcar treizeci de secunde, fără să-mi faci reproșuri că merg astăzi la decernare.

— Nu-ți fac niciun reproș, Kim, am îndoieli în privința priorităților tale – atâta tot, replică el.

Chestia asta mă enerva la culme, fiindcă, de fapt, aș fi vrut să vină cu mine la decernarea Premiilor de Televiziune. La urma urmei, era punctul culminant al carierei mele. Iar, la un asemenea eveniment, soțul meu ar fi trebuit să fie alături de mine, ce naiba?! Dar mie nu-mi dădea mâna să-i pun la îndoială prioritățile, fiindcă a lui era să-i organizeze lui Lilly ziua de naștere.

Nu mi-a mai rămas decât să răspund enervată:

— Și nu-mi spune că porcușorul ăla idiot de Guineea NU este borșos!

— Fă-i un test de sarcină, atunci, și se îndreaptă spre cușcă.

M-am uitat nervoasă la el cum scoate porcușorul din cușcă și-l pune în brațele lui Lilly, care radia de fericire. I-au dat apoi de mâncare frunze de păpădie. Iar eu stăteam deoparte, cam în ofsaide. Începusem să mă obișnuiesc ca asta să fie locul meu, în mica mea familie. Un sentiment deloc plăcut.

Cum stăteam eu deoparte, am început să mă gândesc la testul de sarcină pe care îl făcusem cu cinci ani și 9 luni în urmă. Nu-mi venise menstruația, însă, cu eforturi supraomenești, am reușit să nu mă gândesc la asta timp de șase zile. În a șaptea zi, înjurând în gând, am alergat dis-de-diminează la farmacie și-am cumpărat un test de sarcină; m-am întors acasă tot alergând; speriată cum eram, l-am scăpat în toaletă, apoi am dat iar fuga la farmacie, am luat alt test, am fugit acasă, am făcut pipi pe bețișorul ăla și am așteptat minutul regulamentar.

A fost cel mai lung minut din viața mea.

Un minut la dentist înseamnă mult. Când te uiți la Eurovision, și mai mult. Dar minutul de care are nevoie tâmpenia asta de test de sarcină să se hotărască dacă îți arată sau nu a doua liniuță, este cea mai dificilă probă de răbdare din lume.

Când a apărut a doua linie, mi-a fost și mai greu.

M-am gândit să avortez, dar nu m-a ținut mult. Văzusem cât de mult a suferit la nouăsprezece ani Nina, cea mai bună prietenă a mea, când a trebuit să facă un avort după excursia noastră în Italia. Îmi era clar că, în ciuda durității pe care am deprins-o ca moderatoare de talk show, m-aș fi descurcat mult mai prost decât Nina cu muștrările de conștiință.

Au urmat apoi nouă luni care m-au dat complet peste cap: în timp ce mă luptam cu atacurile de panică, Alex avea grijă de mine cu multă duioșie și părea nebun de bucurie că urma să devină tată. Asta mă călca pe nervi și mă făcea să mă simt mai degrabă o mamă-surogat.

Sarcina era pentru mine o stare cumva abstractă. Vedeam rezultatul ecografiilor și simțeam loviturile din pânțele. Dar tot nu reușeam să concep că în burta mea crește o ființă, în afara câtorva momente rare, dar fericite.

Mai tot timpul trebuia să îndur grețurile și fluctuațiile hormonale. Mai erau și cursurile de maternitate, unde mi se cerea „să-mi simt uterul”.

Cu șase săptămâni înainte de naștere, am încetat să mai lucrez. Stând toată ziua la toaletă pe canapea, mi-am seama ce trebuie să simtă balenele eșuate. Zilele treceau greu și m-aș fi bucurat probabil că în sfârșit mi se rupe apa, dacă n-aș fi fost la rând la supermarket.

M-am așezat imediat pe podeaua rece, așa cum mi-a indicat doctorul. Clienții din jur au reacționat la scena asta cu replici de genul:

„Asta nu e Kim Lange, de la televizor?”

„Ce contează? Bine că mai deschid o casierie.”

Sau chiar:

„Bine că nu-s eu ăla care o să șteargă pe jos după ea.”

Ambulanța a ajuns în treizeci și patru de minute, timp în care am dat câteva autografe și i-am explicat casieritei că are o imagine greșită despre bărbații prezentatori („Nu, nu-s toți homosexuali.”).

Odată ce am ajuns la clinică, a început un travaliu de douăzeci și cinci de ore. Moașa mă încuraja constant între contracții: „Gândește pozitiv. Îmbrățișează durerea”. Îneebunită de durere, îi răspundeam, în sinea mea: „Dacă supraviețuiesc, vin și te omor, vacă idioată!”.

Credeam că o să mor. Fără Alex și felul lui calm de a fi, nu cred că aș fi reușit să trec prin asta. Îmi tot repeta cu o voce calmă: „Stai liniștită, nu plec de lângă tine. Ai să vezi c-o să fie bine!”. Iar eu îl strângeam de mână așa de tare încât și după câteva săptămâni tot nu reușea să o miște normal. Asistentele mi-au explicat apoi că le dau note soților în funcție de cât de afectuoși sunt cu soțiile lor pe durata nașterii. Alex primise uimitorul calificativ de 9,7 (media era undeva la 2,73).

La sfârșitul ședinței de tortură, când doctorii mi-au pus-o pe burtă pe micuța Lilly – puțin șifonată după naștere – am uitat de toate durerile. N-o puteam vedea deocamdată, fiindcă doctorii se ocupau în continuare de mine. Dar îi simțeam pielea moale și ridată. A fost cel mai fericit moment din întreaga mea viață.

Cinci ani mai târziu, Lilly stătea în fața mea în grădină, iar eu nu puteam să particip la ziua ei de naștere din cauza galei de la Köln.

Am oftat adânc și m-am îndreptat cu inima grea spre micuța mea care tocmai alegea un nume pentru porcușor („O

să-l cheme Fifi, sau Pupișor, sau Barbara”). I-am dat un pupic și i-am promis:

— Măine o să stăm împreună toată ziua.

— Dacă o să câștigi premiul, mâine dai toată ziua interviuri, a observat Alex, cu cinism.

— Atunci o să stau luni toată ziua cu Lilly, am răspuns eu enervată.

— Luni ai ședință de redacție, a ținut Alex să precizeze.

— Nu mă mai duc la ședință.

— Sigur că nu, a spus el pe un ton sarcastic, care a trezit în mine dorința arzătoare să-i astup gura cu o bucată de dinamită.

Apoi răsuci cuțitul în rană cu replica:

— Nu ai niciodată timp pentru asta mică.

La asemenea vorbe, Lilly s-a uitat la mine cu niște ochi triști, care parcă-mi spuneau: „Tati are dreptate”, iar asta m-a secat la inimă. Tremurând, am început să o mângâi stângaci pe cap.

— Îți promit solemn că o să petrecem în curând o zi perfectă împreună.

A schițat un zâmbet. Alex a vrut să adauge ceva, dar i-am aruncat o privire atât de dură încât a avut înțelepciunea să tacă. Cel mai probabil, a văzut în ochii mei scena în care îi înfundam gura cu dinamită. Am îmbrățișat-o din nou pe Lilly, după care am traversat terasa¹ și am intrat în casă, unde am

¹ Din amintirile lui Casanova: „În cea de-a o sută treisprezecea viață a mea ca și furnică mi-a fost dat să beneficiaz de companie pe fața acestui pământ. Trebuia, la comanda reginei, să explorăm terenul din jurul regatului. Mășăluia prin căldura mistuitoare, pe rocile încinse de soarele care urma în câteva secunde să fie eclipsat într-un mod aproape apocaliptic. Ochii mei priveau spre cer și am văzut cum se îndrepta spre noi talpa unei sandale de neoprit. Era ca și cum cădea cerul peste noi. Iar eu mă gândeam: «Din nou trebuie să mor din cauza unui om care nu se uită pe unde calcă.»”

respirat adânc și am chemat un taxi care să mă ducă la aeroport.

În acel moment, nici nu bănuiam cât de greu va fi să-mi țin promisiunea față de Lilly.

2

Pe locul al patrulea în topul celor mai proaste momente ale zilei e cel în care mă uitam la fața mea în oglinda din toaleta aeroportului. Nu doar din cauză că mi-am dat seama cât de multe riduri aveam în jurul ochilor pentru cineva de treizeci și doi de ani. Nici fiindcă părul meu n-avea strălucire și refuza constant să stea cum trebuie. Asta se rezolva cu o programare la stilista mea, Lorelei, cu două ore înainte de ceremonie. Nasol era că mi-am dat seama care era, de fapt, problema mea: dacă Daniel Kohn mă va considera sau nu atrăgătoare.

Daniel, nominalizat și el la categoria „cel mai bun moderator al unei emisiuni informative”, era un bărbat brunet, obscen de arătos, care, spre deosebire de majoritatea moderatorilor de la noi, avea un șarm autentic. Era conștient de efectul pe care-l avea asupra femeilor și se folosea bucuros de el. De fiecare dată când mă întâlnea la vreo petrecere, se uita fix în ochii mei și-mi spunea: „Aș renunța la toate aceste femei dacă măcar m-ai asculta”.

Sigur, suna la fel de convingător ca și „La Polul Sud există elefanți roz”.

Dar o parte din mine și-ar fi dorit să fie adevărat. Iar o altă parte visa să câștige premiul, după care să defileze ca o suverană spre masa lui Daniel, zâmbind triumfător, iar în aceeași

seară să facem sex nebun într-o cameră de hotel. Ore întregi. Până ar veni conducerea hotelului să ne bată în ușă deoarece trupa rock din cealaltă cameră nu mai suportă zgomotele.

Însă cea mai importantă parte din mine le ura pe celelalte din cauza unor asemenea gânduri. Dacă aș fi ajuns în pat cu Daniel, presa cu siguranță că ar fi aflat, Alex ar fi cerut divorțul, iar Lilly ar fi fost distrusă. După asta, nu m-aș mai fi putut uita în oglindă în următorii douăzeci de ani.

M-am spălat repede pe mâini, am ieșit din toaletă și m-am îndreptat spre poarta de îmbarcare. Acolo am fost întâmpinată de Benedict Carstens, care mi-a spus, exuberant:

— Astăzi e ziua cea mare, dragă.

După care mă ciupi de obraz.

Carstens, îmbrăcat mereu la patru ace, era redactorul meu șef, dar îmi era și mentor – un fel de maestru Yoda personal, dar cu o sintaxă mai bună. Mă descoperise pe când lucram la un post de radio din Berlin, după ce terminasem studiile. Acolo eram doar un reporterăș la început de drum. Dar, într-o duminică dimineața, prezentatorul de știri n-a mai venit la serviciu. Se pare că în noaptea precedentă, în timp ce făcea turul discotecilor, i-a împărtășit unui bodyguard turc părerea lui sinceră că maică-sa e o cățea râioasă.

În disperare de cauză, întrucât prezentatorul era dat dispărut, am intrat în direct și am spus, pentru prima oară în viața mea: „Este ora șase, bună dimineața”. Din acel moment, am devenit dependentă. Îmi plăcea la nebunie valul de adrenalină care mă lovea odată cu aprinderea beculuțului roșu. Îmi găsisem chemarea!

Carstens mi-a urmărit munca timp de câteva luni, m-a abordat într-un final și mi-a spus: „Aveți cea mai bună voce pe care am auzit-o vreodată” și mi-a oferit o slujbă la cel mai tare

canal TV din Germania. De la el am învățat cum să mă comport în fața camerei de filmat. Dar, în primul rând, de la el știam cel mai important aspect al acestei meserii: cum să-ți întreci colegii. Datorită lui, am ajuns maestră în acest sport. Cei din redacție bârfeau cum că, după ce calc peste cadavre, schimb în marșarier și mai trec odată peste ele. Dar, dacă acesta era prețul pe care trebuia să îl plătesc pentru succesul profesional, îl plăteam fără nicio problemă.

— Da, într-adevăr, asta e ziua cea mare, i-am răspuns eu afișând un zâmbet forțat.

Se uită la mine și mă întrebă:

— Ți s-a întâmplat ceva, scumpete?

Din moment ce nu prea puteam să-i răspund: „Da, vreau neapărat să mă culc cu adversarul meu, Daniel Kohn”, i-am zis doar:

— Nu, e totul în regulă.

— Hai, nu e cazul să te ascunzi. Știu exact ce se întâmplă.

Am început să mă panichez: știa de mine și de Daniel Kohn? O fi văzut cum a flirtat Daniel cu mine în cancelaria de la recepție? Și, pe deasupra, că m-am făcut toată roșie, de parcă Robbie Williams mi-ar fi întins mâna să urc pe scenă?!

Carstens zâmbi:

— Și eu aș avea emoții în locul tău. Nu ți se întâmplă în fiecare zi să fii nominalizat la un premiu de televiziune.

Pe moment, m-am liniștit: nu făcuse aluzie la Kohn. Însă, imediat după, mi s-a pus un nod în gât. Eram, într-adevăr, incredibil de emoționată. În timpul dimineții, emoțiile fuseseră camuflate de sentimentul de vinovăție față de Lilly, acum însă mă copleșeau, de-a dreptul: aveam să câștig în această seară premiul? Avea să fie zâmbetul meu triumfător filmat de toate camerele? Sau urma să apar în ziarul de duminică dimineață ca o perdantă durdulie și cu pulpe groase?

Cu un gest nervos, mi-am dus degetele la gură, dar m-am oprit în ultima secundă. Era cât pe ce să încep să-mi rod unghiile.

Ajunși în Köln, ne-am cazat la Hyatt, hotelul de cinci stele unde erau găzduiți toți cei nominalizați pentru premiile de televiziune. În camera de hotel, m-am aruncat pe patul moale, apoi am început să butonez telecomanda de la televizor în ritm de zece canale pe secundă. Când am ajuns la programele cu tarif, am început să mă întreb: cine naiba dă 22 de euro pe un film porno cu titlul „Dansez pentru spermă”?

Am decis să nu sacrific prea mulți neuroni pe altarul acestei întrebări și să mă duc până jos să beau unul dintre ceaiurile acelea chinezești care te calmează și care miroso un pic a supă de pește. În hol, se auzeau balade à la Richard Clayderman, cântate așa de prost, că mi-am imaginat o scenă din vestul sălbatic, în care pianistul zdrăngănea în continuare în *saloon*, iar eu îi organizam linșajul.

În timp ce-mi imaginam cum o să-i pun pielea pe băț muzicantului, mi-a apărut dinainte Daniel Kohn, care își făcea înregistrarea la recepție. Pulsul mi-a luat-o razna. O parte din mine își dorea ca Daniel să mă vadă. O altă parte se ruga chiar să vină să se așeze lângă mine. Însă cea mai mare parte se întreba cum să le fac să tacă, odată pentru totdeauna, pe celelalte două părți idioate și enervante din mine, care îmi distrugau viața.

Până la urmă, Daniel m-a văzut și mi-a zâmbit. Acea parte din mine care își dorise să se întâmple asta a intrat în delir de fericire și a început să țipe – precum Fred Flinstone – „Iabada-baduuu!”.

Daniel se apropie și se așază la masa mea:

— Bună, Kim!